

پنجابی غزل

پروفیسر عابد صدیقیؒ

میرے ایس اکھان نوں ، لڑ بنھ لے دے کے گنڈ
جیہڑا گئے پڑدا اوہ کھاندا گُرد تے کھنڈ

ویلے رہیاں نا لہدے گھی شکر دے سواد
دودھ گھیو اوس جنے دا جیدے سر تے بھو دی پنڈ

تینوں روپ سہاونا ، تے سانوں دتا عشق
وارے جانیے رب توں ، کی سوئی کیتی وَنڈ

چار پُھیرے وجدا ، ساڈے پنڈ دا اُچا ناں
ناچے نٹ نے چودھری ، تے موہری ساڈے بھنڈ

بھریا گھڑا ناں بولدا ، تے خالی دیندا تال
جیہڑے وچوں کھوکھلے اوہ بُہتی پوندے ڈنڈ

ماپے چھوٹے ہو گئے ، جد وَڈی ہوئی اُلاد
بھانبر اوہناں بالیا جیہڑے سینے دی سن ٹھنڈ

چپ رہیاں نہ لہدا اتھے حقداراں نوں حق
اوہی سچے جاپدے جیہڑے بُہتی پوندے ڈنڈ

عابد اوتھے کی لڑیے جتھے وَرہیاں دا وَرتاوا
لے بھانیا تُوں چٹیا ، اَساں پھیر لئی جے گنڈ